

2. søndag efter påske – 1. tekstrække

Nygårdskirken 4. maj 2025, kl. 10.30

Tekst: Johannesevangeliet 10, 11-16

Salmer: 748; 440; 168; 674; 545, v.1; 369

*Helligånd – vær vor vejleder; led os til den gode
hyrde – lad os ikke falde i bedragernes hænder. Amen.*

De fleste danskere har aldrig set en ulv i virkeligheden og kommer heller aldrig til det. Mange frygter alligevel, at ulven er meget farlig – ikke kun for lammen for *mennesker*. Og frygt kombineret med *manglende faktisk* gør, at to drenge i en trætop kan forveksle en *kat* med en ulv. Jo mere *bange* vi er, jo *dårligere* er vi til at forstå virkeligheden. Frygt kan få os til at reagere som *får*: Følge flokken og den oppiskede stemning - og den *hyrde*, den leder, der råber *højest*. *Hvem* skal vi *tro*? Hvad skal vi *frygte*? Hvor *er* ulven? Og har den maskeret sig i fåreklæder? *Ulve* er meget *sjældent* farlige for mennesker. *Mennesker* er ofte *meget*, meget farlige for *hinanden*! En *fåreflok* kan blive splittet af noget ondt, der truer den udefra. Ydre pres og trusler *styrker* derimod ofte sammenholdet i et *menneskeligt* fællesskab; og det der

2. søndag efter påske – 1. tekstrække

ødelægger *vores* fællesskaber, er snarest vores *egne interne* stridigheder. Så er det *nemt* at pege på lederen og sige: Det er *din* skyld – du er en *dårlig* leder! Det er nemt at pege på verdens magthavere og trække på skuldrene med et ”Det er tiderne, Maud!”. Det er *sværere* at tage til sig, at vi *alle* hver især har det *i os* at kunne vise os som *ulve* overfor andre. Måske er vi udadtil klædt i blødt og fint lammeskind – men *inderst* inde rummer vi ønsket om at *æde* andre, få dem *væk*. Den *gode* leder *ved* at det *er* sådan med os og gør os ikke bedre end vi er. Den gode leder *ved*, at den der ikke huler med de ulve hun er iblandt, kan blive flokkens *første* offer. Alligevel er den gode hyrde villig til at *ofre* sig for denne uberegnelige flok – risikere sin egen sikkerhed ja, sit liv. Den slags lederskab – at lede ved at *gå forrest*, også *ind gennem* lidelsen, det er imod al sund fornuft, både set ulve-, fåre- og menneskeøjne: *Fornuft* er jo at *klare* sig bedst muligt – om det så bliver på fællesskabets bekostning. Men hverken får eller mennesker kan klare sig *udenfor* fællesskabet – og ’den ensomme ulv’ er et ideal man vælger af nød. Vi må holde *sammen* – og vi er *henvist* til at *stole* på den, der kan se *længere* frem ad vejen end vi selv kan. Det kan Jesus – han er gået

2. søndag efter påske – 1. tekstrække

hele vejen selv. Og så er han *Guds* søn, kender Guds vilje som er *kærlighedens* vej og ved alene den vej i sidste ende vil føre til sejr over døden og det onde. *Vi* kan *følge* Jesus på den vej – og gå efter tilgivelse, barmhjertighed og fred til alle. *Alle*: Også dem, vi frygter. I dette forår er der igen en masse unge, der bliver *konfirmeret* i Danmark: De siger *ja* til at følge *Jesus*. Vi ved at de vil blive *fristet* af helt *andre* slags ledere, helt *andre værdier*. De vil også vælge forkert og *fejle*. Men en dag vil de opleve, at *Guds* tilgivelse og godhed altid fulgte *dem*, *uanset* hvem og hvad de *selv* fulgte. I aften sætter vi igen en masse tændte *lys i vinduerne* i Danmark: Vi må aldrig *glemme* farerne ved at følge *ledere*, der i sidste ende er *ligeglade* med deres følgere og kun tænker på deres *egen* belønning. Vi må aldrig glemme dem, der *ofrede* sig for at *andre* kunne leve i tryghed og frihed. Vi må aldrig glemme vores *eget ansvar* for at *afsløre* ulven og ondskaben overalt, hvor den findes – *ikke mindst i os selv*. Vi må aldrig glemme *Jesus Kristus*, der satte sit liv til, for at forene os alle i Guds kærligheds fællesskab.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.